

květen 2009

Trampský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca

Jak se belgický entomolog v Kanadě českým trempířem stal.

Tak jsem se po čtyřech dnech vítání jara na Nitinat Lake vykoukala a je to skvělý pocit, všle doporučuji. Ještě musíme dovyložit příšerně zasviněné auto plné mokřých věcí, ale jsem moc ráda, že jsme se nakonec přece jen rozhodli jet.

Ve čtvrtek jsme vyjeli prvním ranním přívozem, abychom dorazili za světla. Měla jsem zhruba nakreslenou mapku a ještě hrubější vzpomínky, kam že to vlastně jedeme. V Comoxu jsme dokoupili jídlo a pro mě holínky a sluneční brýle, protože jsem obojí nejspíš nechala ve Slavonicích. Holínky jsou to pěkné, brčálově zelené s modrými a bílými fleky, design zřejmě od Chrchlického, a ještě k tomu byly velmi levné. Když se daří, tak se daří. Cestou jsme se zastavili v Cathedral Grove, což je přírodní rezervace s 800 let starými jedlemi douglaskami, klenot byl v vytržení. V Port Alberni, poslední výspě civilizace, jsme si dali oběd a kafe, a potom už nás čekala několikahodinová jízda po lesních cestách.

Bylo to moc pěkné, G ještě takovouhle divočinu neviděl. Chvillemi jsme nevěděli, kde jsme, jestli jsme správně odbočili a kam vlastně dojedem. Konečně jsme na jedné křižovatce našli papírový talíř, kterým osada Kamarádi ostrova označila cestu. Potom jsme za sebou uviděli pojízdný barák, tak jsme ho zastavili, a byli to Češi z Chilliwacku, kteří znali cestu. Dál už to byla sranda, drželi jsme se za nimi.

Na potlachovišti jsme si našli místo co nejdál od táboráku, abychom se v klidu vyspali. Měli jsme velice fajn sousedy, hned nám nabídli kus uzené pumy, kterou zastřelili, když se jim dobývala do baráku. G si to velmi pochvaloval, ochutnal i sekanou z téhož zdroje. Složili jsme v autě sedadla, rozložili na ně matraci a spacáky, postavili stan na uskladnění věcí, natáhli nad autem plachtu, abychom nevylézali přímo do deště, a tu G zvolal: "Slyším dole banjo!", popadl kytár a zmizel. Šla jsem se tam podívat, pozdravila se s lidmi, které jsem víc než 10 let neviděla, a potom jsem byla tak utahaná, že jsem zalezla a usnula, jen se setmělo. G hulákal s kytárou asi do 3 hodin a vrátil se šťastný jak blecha.

V pátek bylo nádherně a teplo, hned ráno všichni mužští začali kácet

olše a řezat naplavené dříví na pláži, aby byl večer ten správný táborák. Dojelo ještě víc lidí, z celé Britské Kolumbie, z Calgary, ze Seattlu, z Montany a dalších míst, a moc ráda jsem zase viděla známé tváře. Bohužel jsem se doslechla i spoustu smutných zpráv o těch, kteří už jsou na věčném vandru. Bylo nás tam ke stovece, psy a děti nepočítaje. Nabízeli nám černou fenku pudla, ale zatím žádného pejska nechceme, uvidíme později, jestli si nás nějaký najde.

Večer byl skvělý táborák, bylo tam asi osm kytar, basa, banjo, mexická basa, valchy a jiné rytmické nástroje. G byl nadšením bez sebe. Seděla jsem mezi člověkem z Victorie, který opravuje ponorky a věnoval mi služební baterku, protože fasuje každý den novou, a člověkem z Montany, který mi vykládal příběh svého života - jen tak ve zkratce, kopal diamanty v Jižní Africe, lovil klokany v Austrálii, strávil nějaký čas v malajském vězení, no a zbytek světa taky viděl. Moc pěkně jsme si pokecali a doporučila jsem mu Sao Tomé, tam ještě nebyl. Taky tam byl amigo ze Seattlu, jehož tatínek byl posledním výrobcem moravských dud, ale měl toulavé boty a procestoval celý svět i s rodinou, děti měli celkem 6, tenhle amigo se narodil, když zrovna žili v Argentině.

V sobotu celý den lilo, jak umí lít jenom u nás na Wet Coast, ale měli jsme dost teplých věcí na převlečení, seděli jsme pod plachtou, zpívali a povíдали, a tak nám to pěkně uběhlo. V poledne byl tradiční výborný guláš, tentokrát hovězí, protože medvěda se nikomu nepodařilo střílit. Rozdávala se camradla a večer se plynule pokračovalo. Klenot pravil, že určitě musíme jet na každý další potlach, na který nás pozvou, a že jsou to jeho kamarádi a tyvolové. Byl velmi populární, mimo jiné i proto, že měl zmiňovku.

Ráno bylo velké loučení a než jsme dojeli do Port Alberni, vyčasil se. Přijeli jsme k přívozu o pár hodin dřív, abychom se na loď určitě dostali, protože to k nám jezdí jenom 4x denně. Postavili jsme auto do fronty a šli na pláž, G tam hledal brouky a já jsem sbírala mušle. Sluníčko krásně svítilo a už jsem ani nebrečela, když jsem viděla někoho s pejskem. Cesta zpátky byla nádherná, pluli jsme mezi ostrovy a západ slunce se vyvedl. Jak jsem odsud vůbec někdy mohla odejít? Ahoj Zuzana

Potlach na Squamish River 2009.

Jako každý lichý rok, tak i letos se konal potlach vancouverských trampů, sdružených v STO Vancouver. Místo je stejné, jako v roce 2007, pouze oheň byl přeložen do malého „kaňonu“ asi 200 metrů nad cestou. Je to tam velmi romantické s pozadím stále ještě zasněžených hor s ledovci. Kousek od ohně je skalka, která slouží jako pomníček trampům, co odešli do věčných lovišť. Je tam v kameni už pět mosazných štítků se jmény těch, co nás opustili.

Místo, kde byl předloni oheň, slouží jako tábořiště spolu s pískovnou, kolem které teče prudký potok, jakoby nám seslaný pro chlazení beček piva. Sjelo se skoro 150 trampů a cesta byla po celé délce tak špatná, že naše mizerná cesta na Nitinat se zdá procházkou parkem. Zastavili jsme se na původním potlachovišti a vyfotili skupinku smutných totemů, které stojí majestátně na starém místě nad řekou. Cesta k nim je přeřatá třemi příkopy a cedulí se zákazem kempování. Přes starou příjezdovou cestu lesem padly navíc dva mohutné kmeny. Všude ale bylo čisto a našli jsme pár starších ohnišť, které potvrzují to, že kemp je občas někým navštíven.

Na potlachu se vše vyvedlo - od guláše počínaje až po počasí. Nové místo není přímo u řeky, což má své nevýhody, ale jednu velkou výhodu: Neláká kempující a piknikující veřejnost. To co po sobě dokážou zanechat, jsme viděli cestou domů, když jsme se zastavili v Chlapí zátoce asi na dvacáté míli. Otvírá se ti kudla v kapse, co za dobytek se dostane do lesa a promění panenskou přírodu ve skládku smetí. Rozřezané a roztrhané stany, plachty, papíry, bedny, konzervy, flašky, zlámané kovové židličky, kelímky. Vypadalo to, že se jim nechtělo balit a aby z toho co nechají za sebou nikdo nic neměl, tak to napřed zničí a pak teprve odjedou.

8. Světový potlach . . .

V sobotu kolem poledne, před gulášem, byla valná hromada, kde Šolim a Fony oficiálně oznámili, kde bude Světový potlach 2011. Vybrali místo na Yukonu asi 35 km proti proudu od Dawsonu. Pokud jsi se zúčastnil(a) sjezdu řeky Yukon v r.2003, tak to je poslední kemp se závěrečným velkým ohněm před Dawsonem. Pár podrobností lze najít na internetu. Dej do Googlu tyto řádky „Ancient Voices Wilderness Camp“ http://realadventures.com/listings/1022480_Ancient-Voices-Wilderness-Camp Máš li DVD „Yukon River 2003“, tak si prohlédni znova, kde byl poslední táborák.

Pořádat potlach v komerčním zařízení má své výhody.

Nepotřebuješ od nikoho povolení ke shromáždění tolika lidí a k zapálení ohně 21. srpna. Nemusíš si vařit - je tam restaurace, a jídlo se dá koupit (kromě alkoholu - nemají totiž Liquere Licence). Kapacita verandové jídelny je asi 40-50 zákazníků. Pořadatelé se nemusí starat o garbage nebo o záchody, což byl jeden z největších výdajů v minulosti.

Mnoho kamarádů ale připomnělo nevýhody. Za prvé - za vše musí někdo zaplatit, dnes není nic zadarmo. Dostat se na místo není jednoduché a jsi závislý na někom, kdo by tě přepravil. Auto musíš nechat na velkém parkovišti nedaleko Dawsonu, odkud tě vezme shuttle bus na přístaviště pro ferry, která bude pro ten účel zajištěna. Budou to větší, patrně pontonové lodě s kapacitou 30-40 pasažérů. Pak pluješ těch 35 km proti proudu, který má rychlost asi 10 km/hod. Nezdá se to daleko, ale je to vzdálenost Anglie od Francie nebo Vancouver Islandu od pevniny. Tam trvá jedna cesta asi hodinu čtyřicet minut. V kempu je asi 14 chatek, některé z nich stanové a každá pro dvě osoby. Zbytek bude ve stanech, který si musíš dovézt spolu s podložkou, nějakým jídlem, pivem a vínem, vařičem, teplým spacákem a oblečením, hudebním nástrojem a vším ostatním co potřebuješ k pobytu na několik dní venku. Jako za mlada. V srpnu v noci už bývá pod nulou a čaj v ešusu do rána zamrzne. Vše je závislé na počtu lidí kteří přijedou. Může to být 200 nebo také 1200, nejspíš něco mezi tím. Dalším problémem je to, že celý kemp je na prodej již řadu let. Zbývají dva roky a jeden nikdy neví. Šolim ale řekl, že záložním místem je Bush River, která tu je stále k dispozici. Na tom místě ale nepřipadá v úvahu velký oheň v létě. Proto tam byl světák 1998 ke konci června a ne 21. srpna.

Valná hromada skončila, když kuchařky dokončily guláš. Zároveň probíhaly soutěže v hodu míčkem, střelbě prakem a v hodu šipkami.

V pondělí odpoledne začalo pršet a zasněžené ledovce se dívaly dolů na prospektorský stan Skrčka, který tam zůstal samotný v klínu hor.

Aleš

Z Prad'ourových zapomínek fantasmagorií

Předtlach

Nad obesklenou rezervací opepínající veletok Yukon bylo toho dne nevidaně živo. Na rampě Dawsonskeho heliportu, příkrývajícího 252. podlaží Snow bank přistával nekonečný zástup potomků jedné pravěké Říše. Říše Trampů.

O romantické éře této říše se zmiňuje známý dějinopisec Cop Uragan ve svém díle Globální dějiny. Popisuje zde nájezdy na Yukon během 20. a 21. století touto zvláštní odrůdou našich dávných předků kteří si říkali „trampové“. Historické prameny se rozcházejí v názorech na vznik tohoto názvu. Podle jednoho to byli původně TRAPOVÉ od jejich každosobotního trapování z práce do přírody, jiný se kloní k názvu TRAMVOVÉ od tramvaje, kterou uháněli na branické nádraží. Další možností bylo postupné komolení názvu lovců koží - Traperi, na které si vždy hráli. Snad se tam vloudilo m a byli z toho trampeři (více méně paďour byl též původně pand'our (od vypaseneho panděra). Nejpravděpodobněji však název vznikl na památku praotce všech trampů - inženýra Petra Marta. Signoval se vždy jako ing P.Mart a jak bylo tenkrát občas zvykem, někteří se přezdívali obrácením jména, jako Šela, Kaťfan, Šojál, Šekim apod. Tak bylo i jméno P.Mart přezdívané opačně - Tram.p a přidáním jeho titulu ing zcela logicky pak vznikl Tram.p ing.

Do Dawsonu se tehdy trampové sjížděli dobovými maringotkami, poháněnými ben-džinem, či dokonce tekutinou, nazvanou po jejím vynálezci Nařfákovi (možno vidět v Praze - EU). Splouvali pak řeku vždy několik dní na primitivních plavidlech, zvaných keňa (po výrobci Keňarovi, přezdívaném též Hustý). Občas přistávali na břeh coby vydatné krmení pro grizzly a díky dochovaným fotografiím stop v písku dnes alespoň víme, kde se tyto dávno vyhybnulé šelmy pohybovaly.

Ale k současnosti:

Někteří z účastníků Předtlachu (jak je nazýván jejich slet) přistávají v hromadných helisazerech, jiní po přiletu odevzdávají ve vracímách své neutrotanové trysky, připevněné jen tak šráky na zádech a mění je za podivné zelené povijany, zvané USKa. I tento název má svůj původ. Tyto zavinovačky kdysi propagoval jeden z dávných emigrantů, zaměstnaných kdysi ve své otcině v Uhelných skladech, kterým založil filiálku v Kanadě se zkratkou USKa.

Účastníci sjíždějí trysklifem do unterlandu a pak - transaljašským

metrem až na místo předtlachu - Myš Kennedy. Mnohapatrový pohyblivý chodník - a již je vítá perfektně uklizený pozemek po praprapradědovi dnešního majitele - původem také českém emigrantovi. Na čestném piedestalu je dokonce dochovaná historické plavidlo se záplatovaným dnem, jímž byly údajně počátkem tisíciletí trampům, plující po řece, rozváženy plechovky s tehdy ještě tekutým pivem. Vedle lodi je umístěna plastika 77 sibiřských Husky, přivázaných u 11 vraků historických aut. Námět díla je dnes - žel - neznámý.

Z podocasních vrat nákladního supraera „Radúz“ je právě vykládáno ohniště velikosti tříposchoďového paneláku, jehož podstatnou část zabírá obří projektor, kterým bude promítán na virtuální mýtinu předtlachový oheň. Účastníci si připravují osobní MP 33, aby nezmeškali předtlachový repertoár. To už ale na obří obrazovce přijíždí robot k virtuálnímu stožáru a připevňuje naň vlajku vorludnie a pod ní vlajky předchozí a aktuální pořádací země. Wi-fi impuls zapíná všem jejich MP 33 a sborově zazní historický chorál Flag fly up. Po jeho doznění většina účastníků přiloží svůj PIN ke sběrači pod duplexpultem a z otvoru vypadává pilulka s nápisem pil-sen (pil-ulek může vypadnout maximálně 10, neb tak drahý nápoj by mohl ve větším množství způsobit nesolventnost majitelů účtů, zvláště z některých koutů světa). Po vyčerpání historického repertoáru z paměti MP třiatřicetek si všichni pochvalují, jak si zase pěkně historicky zamuzicírovali a domlouvají se, že tradičně - za 5 let opět. Na závěr každý obdržel čerstvé lososí filé v pil-ulce a plátek, odříznutý z polychlorované imitace větve, se záznamem obrazu i zvuku z celého předtlachu. Kaloténové reproduktory, rafinovaně maskované v umělých haluzích polystyrenových jedlí, vyzařovaly na rozloučenou samplované šumění větrů, protkávané ptačími trylky ze speciálního vogelmultivibrátoru. Lasery vrhaly na imaginární les věrné obrázky po větvích skákající veverka Věrky a cachtajícího se mohutného moose (dnes už se neví, proč měl na ocase vycejchovaný nápis „Henry“).

Několik ctitelů piety ještě zajelo metrem o 2 stanice dál, poklonit se k jakési mohyle a pak už jen smutné loučení, Sbohem a šáteček, metro, heliport, a domů do všech světakrajů.

Pro praprapapamětníky

Prad'ourův paprapravnouček Zdeněček

Krušné hory 1967

Kamarádi, pokud jste poznali, že tato 42 let stará fotka je z Měsíční paseky, kde osada RIO slavila desáté

výročí vzniku, uhadli jste správně. Oslavili jsme to tenkrát společně s kamarády ze Sokolova, z Ostravy nad Ohří, Teplic, Vyškova, Prahy, Plzně, Mostu, Brna a prý tam byl i jeden účastník ze Slovače.

Netušili jsme, co nám za rok vyvede pan Brežněv a jeho „spřátelené armády“. Proto vás také hodně odešlo do emigrace a pro mnohé účastníky to byl poslední potlach, kterého se zúčastnili na československém území. Táta od Zlaté řeky, Prskoč z T.O. Mimo zákon a mnoho jiných už nežijí, ale kamarádi z Modré kotvy, žijící v USA a trampové z Černého tornáda, kteří jsou v Kanadě a mnozí - třeba i Afriky, si vzpomenu. Vzpomínám i já a občas si pouštím videokazetu o čundrech v padesátých letech. Nevěříte? Tenkrát sice videokamery neexistovaly, ale našla se jedna dobrá netrampská duše v Havlíčkově Brodě, která nám z němých černobílých osmimilimetrových nahrávek, stvořených Admirou, vytvořila dokument na videokazetě - dokonce ozvučený. Třeba z toho někdy vznikne i "dývidýčko". Je to

krásné podívání, jací jsme to byli za mlada fešní junáci. Horší už je to, že my, kteří jsme se dožili, se nikdy už nesetkáme třeba s Pirátem ze Šípů, s Redáčem ze Severáku, Zdenkem z T.O. Sosna,

Lišákem z redakce plzeňského Tuláka a s několika kamarády z naší osady. Odešli z Modré planety, předběhli nás o jednu koňskou délku, jak já s oblibou říkám. Je to zákon přírody kterou milujeme, a proto buďme rádi, že ještě jsme a že se ještě můžeme vracet ve vzpomínkách do prožitků před padesáti lety, kdy nám s dnes již odešlými kamarády bývalo tak dobře. Snad by se na závěr slušelo prozradit, kdo se na té videokazetě podílel. Byl to Pan Karel Cakl, Údolní 1101, 580 01,

Havlíčkův Brod, Czech Republic Samozřejmě má i internetovou adresu, ale já s "kompjůtrama a mobilama" nekomarádím. Tuto radost přenechávám našim vnoučatům. Byl jsem s mým životem spokojený i bez těchto vynálezů. Zdraví Vás Jimajz z Květinova

Bude sekce trampingu v Národním muzeu ?

Kamarádi a kamarádky,
po mnoha pokusech našich kamarádů trampů - uchovat na důstojném místě vzpomínku na tramping a trampky, kteří zde již nejsou a na jejich činnost, se podařilo naši malé skupině pokročit dále. Pominu důvody proč nešlo dosud vybudovat trampské museum a skutečnit vytvoření a uchování sbírek. Nyní má Národní museum zájem o naše „trampské poklady“ a chce je evidovat a ukládat ve svých prostorách a hlavně je vystavovat. Tím se zásadně vyřešila neustále se objevující otázka, kdo zajistí, aby zapůjčené či věnované předměty někdo nezczizil, dále otázka, kdo se bude o sbírky starat až tady nebudeme a v neposlední řadě - kdo zajistí financování.

Zařazení a umístění „trampských pokladů“ do sbírek tak významné instituce jako je Národní museum by jistě nadchlo i nadšence, kteří se pokoušeli o vznik trampského musea. Svě sbírky sem darovali mimo jiné cestovatelé Vojta Náprstek a Emil Holub.

Z jednání přípravného výboru „Trampské museum“ / toto je zatím jen pracovní název/ Vám předkládáme: Zápis z jednání v Národním muzeu 27.3.2009

Prítomní: Mgr. Marek Junek, Ph. Dr. za Národní museum – vedoucí oddělení novodobých českých dějin (HM 8), Paddy – Miloš Černý, Preck – Miroslav Navrátil, Ph. Dr. Zuzana Poláčková, později Windy – Václav Nosek, předseda Klubu skautských sběratelů Junáka

1. Zuzana hovořila o nabídce na spolupráci trampů s NM při výstavě „OUTDOOR výstava Národního musea na rok 2010“, která se má konat v termínu září – prosinec 2010. Rozvinuli jsme přitom zaslané teze o výstavě požadavkem, aby tramping byl pojímán jako aktivita, která se vyvíjela během celého sledovaného období, tedy od vzniku republiky až po současnost. Jako aktivity z výstavního hlediska nejzajímavější, jsme nabídli zpracovat témata:

- písničková tvorba od období první republiky po současnost,
- umělecká tvorba – především řezbářů a kreslířů,
- literární tvorba – Trapsavec a další soutěže,
- trampové v exilu a jejich aktivity.
- Sportovní činnost po druhé světové válce / požadoval Mgr. Junek/

2. Mgr. Junek informoval o stálé expozici Křížovky československé státnosti, která bude otevřena v památníku na Vítkově na podzim tohoto roku. Expozice je omezena prostorově, proto v ní bude trampingu a skautingu věnována pouze malá část.

3. Jako stěžejní vidí Mgr. Junek výstavu věnovanou trampingu na přelomu r. 2011-2012, která by se po skončení stala výstavou putovní. Toto řešení vidíme, po stránce možnosti získat další sbírkový fond a zvýšit vážnost našich aktivit, jako stěžejní.

4. Dále jsme byli informováni o možnosti, zařadit tramping jako součást stálé expozice v historické budově NM, která má mít 20 000 m2 a má být orientována na spolkový život od vzniku ČR do současnosti.

Za přípravný výbor „Trampského Musea“: Preck a Paddy

Kamarádi a kamarádky, zdůrazním svůj názor na nutnost vzniku sbírek pod hlavičkou Národního musea. Před rokem jsem likvidoval pozůstalost po našem osadníkovi Čánym. Vše co jsem neodvezl a nerozdal kamarádům z jeho věcí, bylo vyhozeno a zničeno. Totéž se stalo i s velmi bohatými sbírkami písniček a notového materiálu kamaráda Baryho. Ptám se Vás, kde jsou upomínky, kroniky a fotografie kamarádů co prodali svoje chaty, co zemřeli, co s nimi udělali jejich dědicové? Jak bylo již v písmu řečeno: odkaž mi, prosím, slávu svou. (Exodus, kap.33.18). To byly životy našich kamarádů, ale i nyní jsou naše. Nikdo z nás z přípravného výboru

nechce slávu svojí. My se snažíme uchovat to co tu bylo a je, a věříme, že se bude pokračovat a že bude kde pokračovat v započaté práci. My děláme vše proto, aby zůstala sláva bezejmenných kamarádů a kamarádek, kteří pro tramping žili a dovedli pro druhé vždy něco připravit, ať to byl potlach, zvadlo či placka. To je ta sláva, kterou chceme, abyste po svém uvážení uchovali tím, že jí darujete či zapůjčíte. Vy jste trampem žili a žijete.

Kamarádi a kamarádky, cena čestných věcí je v nich samých. Já za sebe připravuji věnování velké části svých vzpomínkových věcí z trampování Národnímu muzeu. A teď mluvím i za kamaráda Prcka, ten připravuje totéž. A v tomto bodě vidíte, že je jen z malé části pokryt region Praha a Brno. Proto bude dobré až se ozvete vy z osad, i trampští samotáři, i vdovy po trampech, i synové a dcery, vzpomínající na slávu svých otců. Bude dobré pokrýt území celého Československa, exilu a České republiky. Celý život jste byli čestní a kamarádští, ty nečestné jste ze svého středu vždy přímo vyhnali. Dnes se nabízí jedinečná šance zachovat to, čím jsme žili. Připravuje se, jak vidíte, sbírka na kterou se budou dívat trampové ještě za sto let. Kde budou v té době Vaše „trampské poklady“? Kde jsou dnes

zachovány předměty ze života např. čs. legií? Já Vám odpovím: jen v museích.

Kamarádi a kamarádky, budu Vás opět informovat stejnou cestou jakou jste dostali tuto zprávu. Uvažujte o zapůjčení či darování, ale věřte, že nikdo nikoho nebude přemlouvat, aby cokoliv daroval či zapůjčil. Výstavy a expozice budou jen z materiálů které budou v té době k dispozici komisaři určité výstavy či správci expozice. Uprímně Vás všechny zvu jménem svým a přípravného výboru „Trampského musea“ na vernisáže a návštěvy výstav. Moje poznámka z pořádání různých trampských akcí se váže k nádherné akci kanadských kamarádů Yukon

2003, po jejímž skončení jsem mnohokrát slyšel: „kdybych věděl, že to bude tak pěkné, tak bych se také zúčastnil“. Výstavy budou takové jaké připravíme exponáty a jak je budeme představovat my, trampové. Všechny trampské akce, potlachy, soutěže, placky, zvadla, kalendáře byly vždy takové jaké jsme si je sami udělali.

Vám všem co jste dočetli až sem zalamují palec

Paddy a Preck
Zpráva z 16.března 2009

Kontaktní adresy:

Preck
Miroslav Navrátil, Tišnovská 9, Hradčany 666 03, e-mail:
prctis@volný.cz, mobil: +420737288081,
skype: preck1233

Paddy
Miloš Černý, K ovčínu 17, Praha 8 182 00, e-mail:
milcerny@seznam.cz, mobil: +420604787168,
skype: milcerny13.

Wabi Ryvola: Starosti velkých náčelníků

„Abych ti řekl pravdu.“ povídá Bůvolí Oko, „mně se to s těma jejich jeleníma kůžema vůbec nechce líbit!“

Přistrčil blíž k ohni navlhlé mokasiny a znovu se obrátil k Rychlému Šípovi:

„No, řekni sám, kam to povede? Místo stopování pořádného sousta jsou teď ty mladý samá jelenice. Povídám tuhle našemu mladýmu - kdybys aspoň spíchnul dětem pořádný leginy, ale to ne, to je samej časopis a pro smrad nejni kam plivnout. Kdyby to aspoň vydělávali za táborem!“

Rychlý Šíp beznadějně máchl rukou a zahleděl se do řevavých uhlíků. Nad savanou se snášela noc.

„Povídám, co z toho máte,“ pokračoval po chvíli Bůvolí Oko.

„A víš, co mi řekli? Prej, starče, musíme jít s dobou, přece se nebudeme dorozumívat kouřovou abecedou, jako za vašich mladých let! Jó, tak kouřová abeceda je jim málo! A že se ty jejich jelenicový plátky můžou dostat do rukou Bledějům tvářím, to nic! Copak to potřebujeme, aby kdejakej bílejňouma věděl, co se u nás děje?“

„Svatá pravda,“ odtušil Rychlý Šíp. „Za našich mladejch let jsme byli šťastný, když nám náčelník povolil trochu toho halekání po večerce za táborem a teď? Jen si je poslechni, jak vyjou!“

A oba starci naklonili svá vzájemně těla směrem k táboru, odkud útržkovitě zaléhaly až sem na skálu zvuky divokého beatu. Pak se zhnuseně obrátili zpět k ohni a dál mlčky nahřávali své praskající klouby.

„Já ti povídám, že to nakonec špatně dopadne.“ protrhl

posléze ticho snášející se noci Bůvolí Oko.

„Onehdá jsem viděl pár Bledějům Tvářím, jak se chechtají nad posledním číslem Rudé Savany, jen se jim pupky házely! Ale to máš jedno stejné: říkej těm mladejm nahoru dolu, že to nemá Bílejm přijít do ruky, všechno marný!“

„Holt mají svou hlavu, to je to!“ Rychlý Šíp rozhodil ruce a pokračoval: „To máš jako ty naši. Najednou si usmysleli, že dají dohromady pár těch moderních halekaček a co bys myslel? Už je zpívali tuhle nějakýmu Old Shatterhandovi, nebo jak se ten chlápek jmenuje. Byl s ním takovej malej tlustej, no, dyť ho přede znáš! Řehnili se vobá na celý kolo a že prej to je vono, kucí indiánský, jen tak dál. Co ti budu líčit, nezmoh jsem se ani na howgh!“

„Bodejť né, pro Bílý je to povražení a ty naši zelenáči pak nevědí roupama co dělat. Aby hrotili šípky, nebo pátrali po nepřítelích, to né. Ale dělat Bílejm šašky, to jó, na to je užije!“ Bůvolí Oko stiskl rozhořčeně čelisti. Ozval se suchý praskot, jak překousl kalumet. „Zatra...“ ucedil, odhodil dýmku do savany a pokračoval

„Já když si vzpomenu na svoje mládí, tak by mě vzal šaman. Ke štěstí nám stašilo pár barevnejch pírek a pořádněj kus kejty. Ty mladý holt musejí mít halekačky, místo bojování vydělávají kůže na časopis a dokonce mě tuhle jeden povídá, jestli prej bych jim nechtěl něco napsat. Neviděls to někdy?“

Oba indiánští starci mávli těžce rukou, z úst se jim vydralo mocné Uff! a dál strnule zírali do malého ohně.

Z dálky zazníval zpěv mladých a pochvalné výkřiky Bílých Tvářím.

Noc pomalu houstla.

Potlach na Kubštejně

Náš osadník Tony Kurin odjel po Vítání Jara do Česka a zaslal nám pár fotek z potlachu na Kubštejně.

Bobin nám poslal tuhle fotografii s tím, že jaro v horách konečně začalo a tak Dášenska s ním jezdí vyvenčit psy do lesa. Jejich ranch Verulda je asi 40 km od nejbližšího městečka Princetonu. Někdo by to mohl vzít jako varování pro dívky v Česku, které se chtějí provdat do Kanady. Civilní svatbu již měli a tramská svatba bude letos v červenci.

Poznámky redakce

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš. Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami.

S redakcí spolupracuje Zdeněk Nossberger z Prahy jako gramatický poradce.

Fotografiemi do tohoto čísla přispěl kromě redakce Bobin, Kadafy, Aleš Jr., Jimajz a Kurin, kreslený vtíp je od Lexy (převzáný z časopisu Tramský Spravodaj Bratislava)

INTERNET

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Další spojky na tramské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/~domov-trampu/> Baron CO
<http://www.sdruzeni-avalon.cz/> Pucejř - Praha
<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs> písničky
<http://bierberry.com/> Archiv písniček
<http://www.kamarad-au.net/> Kamarád, Austrálie
<http://www.trampnet.sk/> Pekelník, Bratislava
<http://sto.webpark.cz/> STO Severu

Tramské DVD a CD disky (Made by Stopa)

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 10 - DVD obsahuje disky č.4+7+8 Bush River 2002, Vítání Jara 2003, Potlach na Squamish River 2003 (*)
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K..O. v květnu 1990., Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy) Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- 14 - Události z videokroniky. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12. Dlouhému Jirkovi je 50, Vítání Jara na Ostrově 2004, Májový weekend (padesátka Yany)
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005. (*)
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandy s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. (F) 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara 1983 (Weeks Lake) VJ-1984 (Sarita River), Potlach STO Squamish 1985, VJ-1991 Nitinat, Potlach TPHB 1994 (Finley Creek) (*)
- 21 - Vandy s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy (*)
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.

- + Zimní vandr Ostrovanů v únoru na Lowry Lake (*)
- 23 - Vencovi je 65 - Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C. (F)
- 24 - Mušlárna, Velrybářská, Bush 2002, Squamish 2003, Vzpomínka na Jirku Živného, (DVD obsahuje disk 2, 3, 4, 6, a 8)
- 25 - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD (*)
- 26 - 5. Světový potlach 1998 na Bush River, . (-)
- 27 - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Oheň na pláži (*)
- 28 - Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River (*)
- 29 - Tramská svatba Toma a Světlany v srpnu 2007 (F)
- 30 - 4. Světový potlach v Coloradu v roce 1993-DVD (*)
- 31 - Vítání Jara na Ostrově 2008 – sněžilo ale nepršelo (*)
- 32 - Fishing Derby v Cariboo Country 2008 (*)
- 33 - Zvukové CD s nahrávkami MP3 od táboráků v Kanadě. 65 písniček zpívá řada kamarádů jako Dudlík, Hanzin, Fony s Pavlou, Áda s Lenkou, Reďák, Bobin a další
- 34 - Vítání Jara 2009 (+ extra z let 60-70 jako Konec Pulce a další) (*)
- 35 - Potlach nad Squamish River 2009 (*)

(*) = na disku jsou datové soubory s archivem STOPY

(F) = na disku jsou jen fotky/soubory MP3

Cena za disky je dobrovolný příspěvek na adresu v záhlaví STOPY (donation). Suma je určena k pokrytí nákladů výroby a poštovního.